

योएलचे पुस्तक आणि लौदिकीया येथील सातव्या दिवसाची अँडव्हेंटिस्ट मंडळी - क्रमांक दोन

Jeff Pippenger

2025-12-02

क्रमांक दोन

“पेंटेकोस्टच्या दिवसातील घटना त्या प्रसंगापेक्षाही अधिक सामर्थ्याने पुन्हा घडतील, त्या वेळेकडे मी उत्कट आकांक्षेने पाहत आहे. योहान म्हणतो, ‘मी दुसरा एक देवदूत स्वर्गातून उतरताना पाहिला; त्याच्याकडे मोठे सामर्थ्य होते; आणि पृथ्वी त्याच्या तेजाने प्रकाशित झाली.’ मग, पेंटेकोस्टच्या काळाप्रमाणेच, लोकांना सत्य त्यांच्याशी बोलले जाताना ऐकू येईल, प्रत्येक मनुष्याला त्याच्या स्वतःच्या भाषेत.”

“जो प्रत्येक आत्मा प्रामाणिकपणे त्याची सेवा करण्याची इच्छा धरतो, त्यामध्ये देव नवे जीवन श्वासित करू शकतो; आणि वेदीवरील जिवंत निखाऱ्याने तो ओठांना स्पर्श करू शकतो, व त्यांना त्याच्या स्तुतीत वाक्पटु बनवू शकतो. देवाच्या वचनातील अद्भुत सत्ये घोषित करण्याच्या सामर्थ्याने हजारो स्वर परिपूर्ण केले जातात. अडखळणारी जीभ मुक्त केली जाईल, आणि भित्त्यांना सत्याविषयी धैर्यपूर्ण साक्ष देण्यासाठी समर्थ केले जाईल. प्रभु आपल्या लोकांना प्रत्येक अशुद्धतेपासून आत्म्याचे मंदिर शुद्ध करण्यास, आणि त्यांच्याशी अशी निकट संगती राखण्यास सहाय्य करो, की जेव्हा उत्तरकालीन पाऊस ओतला जाईल तेव्हा ते त्याचे सहभागी होतील.”
Review and Herald, July 20, 1886.

पेंटेकोस्ट, जेव्हा परमेश्वराचा सण म्हणून विचारात घेतले जाते, तेव्हा तो पासोवर, बेखमीर भाकरीचा सण, प्रथमफळांचे अर्पण आणि आठवड्यांचा सण यांपासून वेगळा करता येत नाही. पेंटेकोस्ट हा एक कालावधी आहे, जरी तो एका विशिष्ट समयबिंदूचाही निर्देश करतो. म्हणूनच त्याला “पेंटेकोस्टचा काळ” असे म्हटले जाते. त्या काळाची सुरुवात ख्रिस्ताच्या मृत्यू, दफन आणि पुनरुत्थानाने झाली. त्याच्या स्वर्गारोहणानंतर ख्रिस्ताने चाळीस दिवस वैयक्तिक शिक्षण दिले, आणि त्यानंतर माडीवरील खोलीत दहा दिवस गेले, जिथे ऐक्य साध्य झाले. 9/11 ने अशा एका कालखंडाची सुरुवात केली जी संयुक्त संस्थानांतील रविवारी कायद्याने समाप्त होते. तो रविवारी कायदा पेंटेकोस्टच्या दिवसाने एका समयबिंदूच्या रूपात दर्शविला जातो; असा एक समयबिंदू, ज्याच्या आधी 9/11 पासून सुरू झालेला एक कालावधी आलेला आहे. 9/11 पासून रविवारी कायद्यापर्यंत “पेंटेकोस्टचा काळ” पुन्हा पुनरावृत्त होतो.

पेत्राने स्पष्ट केले की “अग्नीच्या जिभा” हा चमत्कारिक प्रकार मद्यपानामुळे झालेला मूर्खपणा नव्हता, तर संदेशाविरुद्ध वाद उपस्थित करण्यात आल्यामुळे तो योएलच्या ग्रंथाच्या भविष्यवाणीची परिपूर्ती होता. “जिभा” या संदेशाच्या सादरीकरणाचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि अग्नी पवित्र आत्म्याचे प्रतिनिधित्व करतो. पेंटेकोस्टचा संदेश हा दैवीत्वाचा (देव भस्म करणारा अग्नी आहे) आणि जिभेच्या मानवतेचा संयोग दर्शवितो. जसे पेत्र उत्तरवर्षावाच्या काळात एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचे प्रतिनिधित्व करतो, तसेच वाद घालणारे यहुदी पूर्वीच्या करारातील त्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करतात, ज्यांना उत्तरवर्षाव पडत असतानाच त्या नेमक्या काळात मागे टाकले जात आहे.

आणि ते सर्व पवित्र आत्म्याने परिपूर्ण झाले, आणि आत्म्याने त्यांना उच्चार देताच ते निरनिराळ्या भाषा बोलू लागले. त्या वेळी आकाशाखालील प्रत्येक राष्ट्रातून आलेले भक्तिमान यहुदी यरुशलेममध्ये राहात होते. ही गोष्ट सर्वत्र पसरताच लोकसमुदाय एकत्र जमला, आणि प्रत्येकाला ते आपापल्या भाषेत बोलताना ऐकू येत असल्यामुळे ते गोंधळून गेले. ते सर्व आश्चर्यचकित होऊन विस्मयाने एकमेकांस म्हणू लागले, “पहा, हे बोलणारे सर्वजण गालीलीचे नाहीत काय? मग आम्हांपैकी प्रत्येकजण ज्या भाषेत जन्मला, त्याच भाषेत आपण हे कसे ऐकतो? पार्थी, मेदी, एलामी, मेसोपोटेमियातील रहिवासी, यहुदिया, काप्पदोकिया, पोंतुस आणि आशिया येथील, फ्रुगिया आणि पंफुलिया येथील, मिसरमधील, कुरेनेजवळील लिबियाच्या प्रांतांतील, रोमचे प्रवासी, यहुदी

व धर्मातरित, क्रेती आणि अरब—आपण त्यांना आपल्या आपल्या भाषांत देवाची अद्भुत कृत्ये बोलताना ऐकतो.” आणि ते सर्व आश्चर्यचकित झाले व संभ्रमात पडून एकमेकांस म्हणू लागले, “याचा अर्थ काय?” परंतु काही जण थट्टा करून म्हणाले, “हे लोक नव्या द्राक्षारसाने भरले आहेत.” पण पेत्र अकराजणांसह उभा राहून मोठ्याने त्यांना म्हणाला, “यहूदियातील पुरुषांनो, आणि यरुशलेममध्ये राहणाऱ्या सर्व जनांनो, हे तुम्हांस ज्ञात असो, आणि माझ्या वचनांकडे लक्ष द्या; कारण तुम्ही समजता तसे हे लोक मद्यपान करून धुंद झालेले नाहीत; कारण दिवसाचा अजून तिसराच प्रहर आहे.” प्रेषितांची कृत्ये 2:4-15.

पेत्र योएलच्या पुस्तकाच्या परिपूर्तीरूपाने पेंतेकोस्ताचे स्पष्टीकरण करीत आहे. तो हे भविष्यसूचक रीतीने करीत आहे, जेव्हा संपूर्ण जगाचे प्रतिनिधित्व केले जाते; कारण त्या उताऱ्यात असे म्हटले आहे की श्रोते “स्वर्गाखालील प्रत्येक राष्ट्रातून” आले होते. 9/11 ला पृथ्वी ख्रिस्ताच्या तेजाने प्रकाशित झाली, आणि त्यानंतर पुन्हा रविवारच्या कायद्याच्या वेळी एक लाख चव्वेचाळीस हजार संपूर्णपणे ख्रिस्ताचे तेज परावर्तित करतील, कारण ते संपूर्ण जगासमोर एका ध्वजचिन्हाप्रमाणे उंच केले जातील. पेंतेकोस्ताचा कालखंड 9/11 ला आरंभ झाला आणि तो रविवारच्या कायद्याने समाप्त होतो.

“आपल्यापैकी एकालाही, जोपर्यंत आपल्या स्वभावावर एकही डाग किंवा कलंक आहे, तोपर्यंत देवाचा शिक्का कधीही प्राप्त होणार नाही. आपल्या स्वभावातील दोष दूर करणे, आत्ममंदिर प्रत्येक अपवित्रतेपासून शुद्ध करणे, हे आपल्यावर सोपविण्यात आलेले आहे. मग जसा प्रारंभीचा पाऊस पेंतेकोस्टच्या दिवशी शिष्यांवर पडला, तसा उत्तरकाळचा पाऊस आपल्यावर पडेल.”

“आपल्या आत्मिक प्राप्तीबद्दल आपण फारच सहज समाधान मानतो. आपण स्वतःला धनवान व संपत्तीने समृद्ध समजतो, आणि आपण ‘दरिद्री, दीनवाणे, गरीब, आंधळे आणि नग्न’ आहोत हे जाणत नाही. आता हाच तो काळ आहे की, सत्य साक्षीदाराच्या या इशाऱ्याकडे लक्ष द्यावे: ‘मी तुला सल्ला देतो की, अग्नीत तपविलेले सोने माझ्याकडून विकत घे, म्हणजे तू धनवान होशील; आणि पांढरी वस्त्रे घे, म्हणजे तू परिधान करशील, आणि तुझ्या नग्नतेची लाज प्रकट होणार नाही; आणि तुझे डोळे अंजनाने अभिषिक्त कर, म्हणजे तू पाहू शकशील.’ ...”

“आता हाच तो काळ आहे की आपण स्वतःला आणि आपल्या मुलांना जगाच्या कलंकापासून निष्कलंक राखले पाहिजे. आता हाच तो काळ आहे की आपण आपल्या चारित्र्याची वस्त्रे धुऊन कोकराच्या रक्तात ती शुभ्र केली पाहिजेत. आता हाच तो काळ आहे की आपण अभिमान, आवेश आणि आध्यात्मिक आळस यांवर विजय मिळवला पाहिजे. आता हाच तो काळ आहे की आपण जागे होऊन चारित्र्याच्या सममितीसाठी दृढ प्रयत्न केले पाहिजेत. ‘आज जर तुम्ही त्याची वाणी ऐकाल, तर आपली अंतःकरणे कठीण करू नका.’ आपण अत्यंत कसोटीच्या स्थितीत आहोत, आपल्या प्रभूच्या प्रकट होण्याची वाट पाहत, जागृत राहून निरीक्षण करीत आहोत. जग अंधकारात आहे. ‘परंतु बंधून्तो, तुम्ही,’ पौल म्हणतो, ‘अंधकारात नाही, की तो दिवस चोराप्रमाणे तुमच्यावर येईल.’ प्रतीक्षा करणाऱ्या, तृषार्त आत्म्यासाठी अंधकारातून प्रकाश, दुःखातून आनंद, आणि थकव्यांतून विश्रांती उत्पन्न करणे, हा देवाचा सदैव हेतू आहे.”

“बंधून्तो, तयारीच्या या महान कार्यात तुम्ही काय करीत आहात? जे जगाशी एकरूप होत आहेत, ते सांसारिक साचा स्वीकारत आहेत आणि पशूच्या चिन्हासाठी तयारी करीत आहेत. जे स्वतःवर अविश्वास ठेवतात, जे देवापुढे स्वतःला नम्र करतात आणि सत्याचे पालन करून आपल्या आत्म्यांना शुद्ध करतात, ते स्वर्गीय साचा स्वीकारत आहेत आणि आपल्या कपाळांवर देवाच्या शिक्क्यासाठी तयारी करीत आहेत. जेव्हा फर्मान निघेल आणि तो ठसा उमटविला जाईल, तेव्हा त्यांचा स्वभाव अनंतकाळपर्यंत शुद्ध व निष्कलंक राहील.”

“आता तयारी करण्याची वेळ आहे. देवाचा शिक्का कधीही अशुद्ध पुरुष किंवा स्त्री यांच्या कपाळावर ठेविला जाणार नाही. तो कधीही महत्त्वाकांक्षी, जगप्रेमी पुरुष किंवा स्त्री यांच्या कपाळावर ठेविला जाणार नाही. तो कधीही खोटी वाचा बोलणाऱ्या किंवा कपटी अंतःकरण असलेल्या पुरुष किंवा स्त्रिया यांच्या कपाळावर ठेविला जाणार नाही. ज्यांना हा शिक्का प्राप्त होईल ते सर्व देवासमोर निष्कलंक असले पाहिजेत—स्वर्गासाठी पात्र

उमेदवार. पुढे चला, माझ्या बंधूनी आणि भगिनीनी. या वेळी मी या मुद्द्यांवर फक्त थोडक्यातच लिहू शकते, केवळ तयारीच्या आवश्यकतेकडे तुमचे लक्ष वेधत आहे. पवित्र शास्त्र तुम्ही स्वतः शोधा, म्हणजे सध्याच्या क्षणाचे भयप्रद गांभीर्य तुम्हाला समजेल." Testimonies, volume 5, 214, 216.

येथे सिस्टर व्हाइट पेंटेकोस्टला काळातील एक निश्चित बिंदू म्हणून ओळखतात, जो संयुक्त संस्थानांतील रविवारी कायद्याशी, म्हणजेच "जेव्हा फतवा जाहीर होतो," याच्याशी अनुरूप आहे. तथापि, त्या रविवारी कायदा आणि पेंटेकोस्ट यांना काळातील एक बिंदू म्हणून दर्शवित असल्या, तरी तयारीसाठी केलेला त्यांचा संदेश असा एक कालखंड ओळखतो की जो रविवारी कायद्यापूर्वी येतो, आणि ज्याचे प्रतिरूप पेंटेकोस्टच्या ऋतूमध्ये दिसते. रविवारी कायदा ही सातव्या दिवसाच्या शब्दाचाची कसोटी आहे, आणि 9/11 पासून रविवारी कायद्यापर्यंतचा कालावधी प्रतीकात्मक "परमेश्वराच्या तयारीच्या दिवस" म्हणून ओळखला जाऊ शकतो. तयारी कसोटीपूर्वी येते.

"उशिराचा पाऊस" एक लाख चव्वेचाळीस हजारांवर अगदी "जसा प्रारंभिक पाऊस पेन्टेकोस्टच्या दिवशी शिष्यांवर पडला" तसाच पडील. पेन्टेकोस्टच्या ऋतूसारखा दर्शविलेला कालखंड, ख्रिस्त आपल्या स्वर्गारोहणानंतर परत आला तेव्हा झालेल्या शिंपडण्याने आरंभ झाला.

आणि हे बोलून झाल्यावर त्याने त्यांच्यावर श्वास फुंकला आणि त्यांना म्हणाला, पवित्र आत्मा ग्रहण करा. योहान 20:22.

त्याचा श्वास पवित्र आत्म्याचे वहन करतो, आणि शब्दांचा ध्वनी निर्माण करणारी गोष्ट म्हणजे श्वास होय. येशू हा वचन आहे, आणि त्याचा श्वास त्याच्या वचनाच्या प्रदानाद्वारे पवित्र आत्म्याचे वहन करतो. आदामाच्या देहात जीवन आणणारा श्वासच होता, आणि पुनरुत्थित झालेल्या मृत कोरड्या हाडांच्या यहेज्केलच्या सैन्यात जीवन आणणारा देखील तोच श्वास आहे.

"ख्रिस्ताने आपल्या शिष्यांवर पवित्र आत्म्याचा श्वास फुंकणे आणि त्यांना आपली शांती प्रदान करणे, ही क्रिया पेंटेकोस्टच्या दिवशी दिल्या जाणाऱ्या विपुल वर्षावापूर्वीच्या केवळ काही थेंबांसारखी होती." Spirit of Prophecy, volume 3, 243.

पेंटेकोस्टच्या काळाच्या प्रारंभी ख्रिस्ताच्या "श्वासा"ने शिष्यांना पवित्र आत्मा प्रदान केला, परंतु काहींनी संशय केला.

परंतु थोमा, जो बारांपैकी एक होता आणि दिदुमुस म्हणून ओळखला जात असे, येशू आला तेव्हा त्यांच्याबरोबर नव्हता. म्हणून इतर शिष्यांनी त्याला सांगितले, "आम्ही प्रभूला पाहिले आहे." परंतु त्याने त्यांना म्हटले, "जोपर्यंत मी त्याच्या हातांतील खिळ्यांच्या खुणा पाहणार नाही, आणि माझे बोट त्या खिळ्यांच्या खुणांत घालणार नाही, आणि माझा हात त्याच्या कुशीत घालणार नाही, तोपर्यंत मी विश्वास ठेवणार नाही." योहान 2:24, 25.

पेंटेकोस्टकालीन युगाची सुरुवात "परीक्षेच्या" कालखंडाने झाली; त्याची सुरुवात ख्रिस्ताच्या श्वासाने आणि थोमाच्या संशयाच्या विवादाने झाली. प्रारंभी थोमाचा विवाद पेंटेकोस्टकालीन हंगामाच्या समाप्तीला यहुद्यांच्या विवादाचे प्रतिरूप ठरतो. आरंभी ख्रिस्ताने शिष्यांना आपले वचन आणि पवित्र आत्मा प्रदान केला, आणि पेंटेकोस्टकालीन हंगामाच्या शेवटी शिष्यांनी जगाला वचन आणि पवित्र आत्मा प्रदान केला.

ख्रिस्ताने शिष्यांवर श्वास फुंकला तेव्हा त्याने जे कार्य पूर्ण केले, ते एम्माउसकडे जाणाऱ्या मार्गावर शिष्यांबरोबर त्याने आत्ताच पूर्ण केलेल्या त्याच कार्याची दुसरी साक्ष होती.

आणि असे घडले की, ते आपसात संवाद करीत आणि चर्चा करीत असताना, येशू स्वतः जवळ आला आणि त्यांच्या बरोबर चालू लागला. परंतु त्यांच्या डोळ्यांवर आवरण आले होते, म्हणून ते त्याला ओळखू शकले नाहीत.

...

तेव्हा तो त्यांना म्हणाला, अहो मूर्खानो, आणि संदेष्ट्यांनी सांगितलेल्या सर्व गोष्टींवर विश्वास ठेवण्यास अंतःकरणाने मंद आहात! ख्रिस्ताने या गोष्टी सोसणे आणि आपल्या गौरवात प्रवेश करणे आवश्यक नव्हते काय?

मग मोशेपासून आणि सर्व संदेष्ट्यांपासून आरंभ करून, त्याने सर्व शास्त्रांतील स्वतःविषयीच्या गोष्टी त्यांना समजावून सांगितल्या. आणि ते ज्या गावाकडे जात होते, त्या गावाजवळ ते पोहोचले; आणि तो पुढे जाणार आहे असे त्याने भासविले. पण त्यांनी त्याला आग्रहाने थांबविले व म्हणाले, आमच्याबरोबर राहा; कारण संध्याकाळ होत आली आहे, आणि दिवस फार ढळला आहे. मग तो त्यांच्याबरोबर राहण्यासाठी आत गेला. आणि असे घडले की, तो त्यांच्याबरोबर भोजनास बसला असता, त्याने भाकर घेतली, तिला आशीर्वाद दिला, ती तोडली, आणि त्यांना दिली. तेव्हा त्यांचे डोळे उघडले गेले, आणि त्यांनी त्याला ओळखले; आणि तो त्यांच्या दृष्टीआड झाला. मग ते एकमेकांस म्हणाले, वाटेत तो आमच्याशी बोलत असताना आणि शास्त्रे आमहांस उलगडून दाखवीत असताना आमची अंतःकरणे आमच्यामध्ये प्रज्वलित होत नव्हती काय? लूक 24:15, 16, 25-32.

जसे येशू एम्माऊस येथे “जेवणास बसला”, तसेच त्यानंतर त्याने शिष्यांबरोबर भोजन केले. या दोन्ही प्रसंगांत भोजन करणे दर्शविले आहे. एकत्रितपणे ते हे ओळखून देतात की पेन्टेकोस्टकालाच्या आरंभीच्या टप्प्याला पवित्र आत्म्याच्या श्वासाने आणि भोजनानेही चिन्हांकित केले आहे. आरंभीच्या घटनांमुळे विश्वास ठेवणाऱ्या एका वर्गामध्ये आणि संशय करणाऱ्या एका वर्गामध्ये वाद निर्माण होतो. भोजन, पवित्र आत्म्याचे प्रदान आणि शास्त्रवचनांचे उघडणे यांमध्ये हे अंतर्भूत आहे की ख्रिस्ताने आपले शिक्षण “मोशे आणि सर्व संदेष्टे” यांच्यापासून आरंभ केले. ख्रिस्ताचे शिक्षण मोशेच्या भविष्यवाणीपर रेषेचा स्वीकार करून आणि तिला सर्व संदेष्ट्यांच्या रेषांशी, येथे थोडे आणि तेथे थोडे, याप्रमाणे अनुरूप लावून संप्रेषित करण्यात आले.

९/११ रोजी यहजेकेलच्या सदतीसाव्या अध्यायातील मृत कोरड्या हाडांवर चार वाऱ्यांचा श्वास वाहिला. त्या वेळी, ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी अवतरून पहिल्या देवदूताच्या संदेशास सामर्थ्य देणाऱ्या देवदूताने ज्याचे प्रतिरूप दाखविले होते त्याप्रमाणे, प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील देवदूत अशा संदेशासह उतरला, जो खाल्ला गेला पाहिजे, जसे पेंटेकोस्टाच्या कालखंडाच्या प्रारंभी शिष्यांनी खाल्ले. थोमाच्या विश्वास ठेवण्यास असलेल्या अनिच्छेमुळे हे ओळखले जाते की संदेश सादर केला जातो तेव्हा एक हलवणूक चिन्हित होते.

9/11 रोजी ट्विन टॉवर्सच्या पतनाविषयी बोलताना, प्रभु “राष्ट्रांना भयंकर रीतीने हादरविण्यास” उठला, असे आपल्याला सांगितले जाते. हे स्मरणात ठेवणे महत्त्वाचे आहे की देवाच्या लोकांमध्ये होणारे “हादरणे” सत्याच्या संदेशाविरुद्ध लढणाऱ्यांद्वारे घडवून आणले जाते. काही “हादरे” बाह्य स्वरूपाचे असतात, परंतु मंडळीतील अंतर्गत हादरे हा संदेश सादर केला जात असलेल्या वातावरणात घडतात.

“मी पाहिलेल्या हालचालीचा अर्थ मी विचारला, आणि मला दाखविण्यात आले की ती लौदीकेयांकरिता सत्य साक्षीदाराच्या सल्ल्याने पुढे आणलेल्या सरळ साक्षीद्वारे उत्पन्न होईल. ही साक्ष ती स्वीकारणाऱ्याच्या हृदयावर आपला परिणाम करील आणि त्याला मानदंड उंचावण्यास व सरळ सत्य प्रकट करण्यास प्रवृत्त करील. काही जण ही सरळ साक्ष सहन करणार नाहीत. ते तिच्या विरोधात उठतील, आणि ह्याच कारणामुळे देवाच्या लोकांमध्ये हालचाल निर्माण होईल.”

“मी पाहिले की खऱ्या साक्षीदाराची साक्ष अर्धीही मनावर घेतली गेलेली नाही. ज्या गंभीर साक्षीवर मंडळीचे भवितव्य अवलंबून आहे, तिचा तुच्छ मान केला गेला आहे, किंबहुना ती पूर्णपणे दुर्लक्षितच करण्यात आली आहे. ही साक्ष अंतःकरणापर्यंत पोहोचणारा खोल पश्चात्ताप घडवून आणली पाहिजे; जे कोणी तिला खऱ्या अर्थाने स्वीकारतील, ते तिचे पालन करतील आणि शुद्ध केले जातील.” Early Writings, 271.

आतील “झटकणे” हे त्या लोकांमुळे घडते जे लाओदीकेयाच्या संदेशाच्या सादरीकरणाला विरोध करतात. सिस्टर व्हाईट १८८८ मधील जोन्स आणि वॅगनर यांचा संदेश लाओदीकेयाचा संदेश म्हणून ओळखतात.

“ए. टी. जोन्स आणि ई. जे. वॅगनर यांच्यामार्फत आम्हाला देण्यात आलेला संदेश हा लाओदीकेयाच्या मंडळीला देवाचा संदेश आहे; आणि जो कोणी सत्यावर विश्वास ठेवतो अशी कबुली देतो, तरीही देवदत्त किरणे इतरांवर परावर्तित करित नाही, त्याला धिक्कार असो.” The 1888 Materials, 1053.

लाओदिकीया संदेशाला होणारा विरोध एक हलवणूक निर्माण करतो, आणि सिस्टर व्हाईट १८८८ चा संदेश प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील देवदूताच्या अवतरणाशी संलग्न ठरवितात.

“पूर्वग्रहदूषित मतांचा त्याग करण्यास आणि हे सत्य स्वीकारण्यास असलेली अनिच्छा हीच मिनीयापोलिस येथे बंधू वॅगनर आणि जोन्स यांच्यामार्फत प्रभूच्या संदेशाविरुद्ध प्रकट झालेल्या विरोधाच्या मोठ्या भागाच्या मुळाशी होती. त्या विरोधाला चिथावणी देऊन सैतानाला आमच्या लोकांपासून, मोठ्या प्रमाणात, पवित्र आत्म्याचे ते विशेष सामर्थ्य दूर ठेवण्यात यश आले, जे देव त्यांना देण्यास आतुर होता. शत्रूने त्यांना ती परिणामकारकता प्राप्त करण्यापासून रोखले, जी पेन्टेकोस्टच्या दिवसानंतर प्रेरितांनी ज्या प्रकारे सत्य जगात घोषित केले, त्याच प्रकारे सत्य जगापर्यंत नेण्यात त्यांची असू शकली असती. जी ज्योती संपूर्ण पृथ्वीला आपल्या गौरवाने प्रकाशमान करणार आहे, तिचा प्रतिकार करण्यात आला, आणि आमच्या स्वतःच्या बंधूंच्या कृतीमुळे ती मोठ्या प्रमाणात जगापासून दूर ठेवली गेली आहे.” Selected Messages, book 1, 235.

पेन्टेकोस्ताच्या कालखंडाच्या प्रारंभी थॉमसचा संशय, जो पेन्टेकोस्ताच्या दिवशी आलेल्या संदेशाविरुद्धच्या बंडाचे प्रतीक ठरतो, त्याने त्या हलकल्लोळाचेही प्रतीकत्व केले, जेव्हा सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिझमचे नेतृत्व उभे राहिले आणि 1888 मध्ये जोन्स व वॅगनर यांनी सादर केलेल्या लौदिकीया मंडळीकरिता असलेल्या संदेशाचा प्रतिकार केला. 1888 मध्ये प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील सामर्थ्यवान देवदूत आपल्या तेजाने पृथ्वी प्रकाशमान करण्यासाठी उतरला, परंतु मोठ्या अंशाने त्या नेत्यांनी पूर्वग्रहदूषित मते बाजूला ठेवण्यास अनिच्छा दाखविल्यामुळे कोरह, दाथान आणि अबीराम यांच्या बंडाची पुनरावृत्ती झाली. थॉमस, पेन्टेकोस्तातील यहूदी, मोशेच्या काळातील कोरहचे बंड, 1888 चे बंड—हे सर्व 9/11 चे प्रतीक आहेत, जेव्हा योएलनुसार—एक रणशिंग फुंकले जाणे अपेक्षित होते. ते रणशिंग, यशयानुसार, देवाच्या लोकांची पापे ओळखून दाखविण्यासाठी फुंकले गेले, आणि अशा रीतीने 1888 व लौदिकीया येथील संदेशाचे प्रतीक ठरले. यिर्मयाच्या पहारेकऱ्याने, जो “जुन्या वाटांकडे” परतण्यासाठी रणशिंग फुंकतो, तो यशया आपल्या आवाजाला रणशिंगासारखा उंचावतो याच्याशी अनुरूप आहे. यिर्मयाचे पहारेकरी हे हबक्कूकचे पहारेकरी आहेत, जो हा प्रश्न विचारतो की त्याच्या इतिहासातील वादविवादात किंवा तर्कसंघर्षात त्याची भूमिका काय असेल?

मी माझ्या पहाऱ्यावर उभा राहीन, आणि मनोऱ्यावर स्थान घेईन; तो मला काय बोलेल हे पाहण्यासाठी, आणि मला धिक्कारल्यावर मी काय उत्तर देईन हे जाणून घेण्यासाठी मी लक्ष देऊन पाहीन. हबक्कूक २:१.

“reproved” या शब्दाचा अर्थ “ताडना केली किंवा वाद घातला” असा होतो, आणि त्यातून एक प्रश्न अभिप्रेत असल्याचे सूचित होते, कारण पुढील वचन त्याचे उत्तर देते.

मग परमेश्वराने मला उत्तर दिले आणि म्हटले, दृष्टांत लिहून ठेव आणि तो पट्टिकांवर स्पष्टपणे कोर, म्हणजे जो तो वाचील तो धावत जाईल. हबक्कूक २:२.

मिलेराइट इतिहासाच्या परिपूर्तीत जो “वाद” किंवा हलकल्लोळ आरंभ झाला, तो विल्यम मिलर आणि त्याचे भविष्यवाणीच्या अर्थलावणीचे नियम विरुद्ध प्रोटेस्टंटवादातील धर्मतत्त्वज्ञ यांचा संदेश होता. मिलेराइट इतिहासातील हा वाद 11 ऑगस्ट, 1840 रोजी मिलेराइट संदेशाच्या पुष्टीकरणाने आरंभ झाला, जेव्हा “येशू ख्रिस्तापेक्षा कमी कोणी नव्हे” असा एक व्यक्ती लहान पुस्तक घेऊन खाली उतरला, जे योहानाने घ्यावे आणि खावे असे होते. हबक्कूकच्या पहारेकऱ्यांचा वाद, थोमाच्या शंका, 1888 मधील बंड, कोरहाचे बंड, पेन्टेकोस्ताच्या वेळी मद्यपानाचा झालेला आरोप—हे सर्व 9/11 रोजी सुरू झालेल्या एका वादाची साक्ष देतात. जो विवाद चर्चिला जात आहे, तो उत्तरवृष्टीच्या संदेशाविषयी आहे, ज्याची शिंपण 9/11 रोजी सुरू झाली.

हबक्कूकमधील ते उत्तर, ज्यामुळे मिलेराइटाना 1843 चा चार्ट तयार करण्यास प्रवृत्त केले, ते उपासकांच्या दोन वर्गांच्या विकासाशी संबंधित आहे, ज्यांचे प्रतिनिधित्व कोरह व त्याचे सहकारी विरुद्ध मोशे; थोमास व इतर शिष्य; पेन्टेकोस्ताच्या वेळी यहूद्यांचा मद्यपानाचा युक्तिवाद; 1888 मधील अॅडव्हेंटिझमचे नेतृत्व; 1844 मध्ये प्रोटेस्टंट विरुद्ध मिलेराइट; आणि 22 ऑक्टोबर, 1844 च्या शहाण्या व मूर्ख कुमारिका यांनी केले आहे.

9/11 रोजी ख्रिस्ताने आपल्या शिष्यांवर पवित्र आत्म्याचा श्वास फुंकला—रविवारच्या कायद्याच्या वेळी होणाऱ्या पूर्ण ओतप्रोत वर्षावापूर्वी केवळ काही थेंबांप्रमाणे. त्यानंतर त्याने त्यांच्या समजुतीस उघड केले, आणि “ओळीवर ओळ” असा आरंभ करून मोशेपासून सुरू होणारा भविष्यवाणीचा संदेश त्यांना दाखविला, त्या शिष्यांना यिर्मयाच्या प्राचीन मार्गाकडे परत नेऊन, जिथे त्यांना इशान्याचा रणशिंग फुंकण्यासाठी अभिषिक्त करण्यात आले. 9/11 वरील ख्रिस्ताचा श्वास यहेज्केल आणि योहान यांच्या चार वाऱ्यांतून आला होता, आणि तो लाओदिकेयाचा संदेश होता, जो “सरळ साक्ष” आहे, आणि ज्याचा प्रतिकार केला जातो तेव्हा तो कंप निर्माण करतो. 1888 हे कोरह, दाथान आणि अबीराम यांच्या बंडाचे प्रतीक आहे; कारण नाकारला जात होता तो केवळ संदेशच नव्हता, तर रणशिंगाला निश्चित ध्वनी देणारे निवडलेले पहारेकरीही होते.

बहिण व्हाइट यांनी असे लिहिले की, “मी पाहिलेले हलविणे” “लाओदिकेयातील लोकांसाठी सत्य साक्षीदाराच्या सल्ल्यामुळे उद्भवलेल्या स्पष्ट साक्षीद्वारे घडविले जाईल.” 1888 चा संदेश हीच ती स्पष्ट साक्ष होती, आणि 1888 तसेच 9/11 हे दोन्ही प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील देवदूताच्या अवतरणाची खूण करतात.

“झोपलेल्या लोकांना जागृत करण्यासाठी आपल्या मंडळ्यांपुढे आणि संस्थांसमोर सरळ साक्ष दिली गेली पाहिजे.”

“जेव्हा प्रभूच्या वचनावर विश्वास ठेवला जातो आणि त्याचे पालन केले जाते, तेव्हा स्थिर प्रगती होईल. आता आपण आपली मोठी गरज पाहू या. जोपर्यंत प्रभू त्या कोरड्या हाडांत जीवनाचा श्वास फुंकत नाही, तोपर्यंत तो आपला उपयोग करू शकत नाही. मी हे शब्द उच्चारलेले ऐकले: ‘देवाच्या आत्म्याची अंतःकरणावर होणारी गहिरी हालचाल नसता, त्याच्या जीवनदायी प्रभावाविना, सत्य हे निर्जीव अक्षर बनते.’” Review and Herald, November 18, 1902.

9/11 रोजी, लाओदिकीया संदेशाने आपली परिपूर्ण पूर्तता गाठली, कारण देवाच्या माजी करारातील लोकांस दिला जाणारा अंतिम आह्वान निनादू लागला. तेव्हाच सिस्टर व्हाइट असे नोंदवतात, “झोपलेल्या लोकांना जागे करण्यासाठी, आपल्या मंडळ्यांना आणि संस्थांना एक सरळ साक्ष दिली गेली पाहिजे.” प्रकाशितवाक्य अठरावा अध्यायातील देवदूत 9/11 रोजी उतरला तेव्हा लाओदिकीया संदेशास आरंभ झाला; याचा अर्थ असा की 9/11 रोजी लाओदिकीया सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्टांना दिला गेलेला आणि दिला जात असलेला संदेश म्हणजे “जागे व्हा.” योएलने पहिल्या अध्यायाच्या पाचव्या वचनात मद्यप्यांना जागे होण्याची आज्ञा केली. 9/11 हा अॅडव्हेंटिझमसाठी अंतिम परीक्षाकाळाच्या आगमनाची खूण आहे, आणि तो योएलच्या जागे होण्याच्या आज्ञेचे प्रतिनिधित्व करतो. पेन्टेकोस्टल ऋतूची सुरुवात 9/11 रोजी देवाच्या लोकांच्या जागृतीने होते आणि रविवारच्या कायद्याच्या अगोदर, दहा कुमारींच्या दृष्टांताच्या पूर्ततेने तिचा शेवट होतो.

९/११ वरील जागृती ही धर्मत्यागात असलेल्या करारबद्ध लोकांच्या अंतिम पिढीसाठीचा एक आह्वान आहे. रविवारच्या कायद्याच्या अगोदरची जागृती पूर्वीच्या करारबद्ध लोकांवरील दार बंद करते. आरंभ आणि समाप्ती हे समान आहेत, आणि जुलै २०२३ मध्ये प्रकटीकरण अकरातील दोन साक्षीदार जुलै १८, २०२० च्या भविष्यवाणीतील बंडखोरीकडे जागृत झाले. मधली जागृती बंडखोरीद्वारे दर्शविली जाते; यावरून ९/११ हे इब्री वर्णमालेतील पहिले अक्षर, जुलै १८, २०२० हे तेरावे अक्षर, आणि रविवारचा कायदा हे इब्री वर्णमालेतील बाविसावे व शेवटचे अक्षर असल्याचे ओळखले जाते. बाविसावे अक्षर दैवीत्व आणि मानवत्व यांच्या संयोगाचे प्रतिनिधित्व करते, जो त्या तीन जागृतींपैकी शेवटच्या जागृतीत अंतिमरूपाने सिद्ध होतो.

प्रभू 9/11 येथे “कोरड्या हाडांत जीवनाचा श्वास फुंकतो,” जसे त्याने पेन्टेकोस्टकालाच्या प्रारंभी शिष्यांवर पवित्र आत्म्याचा श्वास फुंकला होता. त्याच्या स्वर्गारोहणानंतरचे शिष्य त्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करतात ज्यांनी पवित्र आत्मा प्राप्त केला, आणि ज्यांची भविष्यवाणीच्या वचनाविषयीची समज त्यानंतर “ओळीवर ओळ” या पद्धतीद्वारे उघडली गेली. पवित्र आत्म्याचा स्वीकार भोजन करीत असताना झाला, कारण आत्मिकरीत्या खाणे यासाठी आवश्यक आहे की तुम्ही येशूचे शरीर खावे आणि त्याचे रक्त प्यावे, जो वचन आहे.

कोरह, दाथान आणि अबीराम यांच्याशी मिळून उठाव करणारे बंडखोर (जसे १८८८ मध्ये अॅडव्हेंटिझमचे नेतृत्व होते) त्या वर्गाचे प्रतिनिधित्व करतात, जो देवाच्या लोकांची पापे ओळखून दाखविणाऱ्या तुरईच्या संदेशाला विरोध करून हादरा उत्पन्न करतो, आणि त्याच वेळी जुन्या मार्गाकडे—लेवीयव्यवस्था अध्याय २६ मधील “सात वेळा” यांनी दर्शविलेल्या पायाभूत सत्यांकडे—परतण्याचेही आवाहन करतो. तुरई पुनरुज्जीवन आणि सुधारणा या दोन्हीसाठी हाक देत आहे. मिलरच्या भविष्यवाणीविषयक रत्नांपैकी पहिले, आणि अॅडव्हेंटिझमने नाकारलेलेही पहिले, हे मिलराइट चळवळीच्या आरंभ व समाप्तीचे प्रतिनिधित्व करते. मिलराइटांनी घोषित केलेल्या पहिल्या देवदूताच्या संदेशाचा आरंभ व समाप्ती मोशेच्या “सात वेळा” यांनी चिन्हांकित केलेला आहे. आरंभी ते स्वीकारले गेले; शेवटी ते नाकारले गेले. त्या नाकारण्यामुळे यहेज्केल अॅडव्हेंटिझमला मृत, कोरड्या हाडांच्या दरीप्रमाणे सादर करतो. १८६३ पासून संयुक्त संस्थानांतील रविवारच्या कायद्यापर्यंतचा कालखंड, यशया अध्याय २२ नुसार दर्शनाची दरी आहे; परंतु यहेज्केलानुसार ती मृत, कोरड्या हाडांची दरी आहे. त्या दोन्ही भविष्यवाणीतील दऱ्या योएलच्या यहोशापाटाच्या दरीशी जुळतात, जिला योएल निर्णयाची दरी असेही संबोधतो.

या संकल्पना दृढपणे स्थापित झाल्यानंतर, हा प्रश्न विचारला जाऊ शकतो की 9/11 च्या वेळी योएलचे पुस्तक तेच संदेश कसे ठरले, ज्याची पेत्राने पॅटेकोस्तच्या प्रसंगी ओळख करून दिली? पुढील लेखांमध्ये आम्ही या संकल्पना स्पष्ट करण्याचा प्रयत्न करू.

“(५ नोव्हेंबर १८९२ रोजी, साउथ ऑस्ट्रेलियातील अॅडलेड येथून, ‘प्रिय पुतणे आणि पुतणी, फ्रँक आणि हॅटी [Belden],’ यांना लिहिलेले.)”

“जेव्हा पवित्र आत्म्याद्वारे तुमचे प्रबोधन होईल, तेव्हा मिनियापोलिस येथे प्रकट झालेल्या त्या सर्व दुष्टतेकडे तुम्ही ती जशी आहे तशी, देव जसा तिच्याकडे पाहतो तशी, पाहाल. जर या जगात मी तुम्हाला पुन्हा कधीच पाहिले नाही, तरी खात्री बाळगा की तुम्ही कोणत्याही कारणाविना माझ्यावर आणलेल्या दुःख, क्लेश आणि आत्म्याच्या ओझ्याबद्दल मी तुम्हाला क्षमा करते. परंतु तुमच्या आत्म्याच्या खातिर, आणि तुमच्यासाठी मरण पावलेल्या त्याच्या खातिर, तुमच्या चुका तुम्ही पाहाव्यात आणि त्यांची कबुली द्यावी, अशी माझी इच्छा आहे. ज्यांनी देवाच्या आत्म्याचा प्रतिकार केला, त्यांच्याशी तुम्ही स्वतःला जोडून घेतले होते. प्रभू बंधु जोन्स आणि वॅगनर यांच्याद्वारे कार्य करीत होता, याचा तुम्हाला आवश्यक असलेला सर्व पुरावा तुमच्याकडे होता; परंतु तुम्ही तो प्रकाश स्वीकारला नाही; आणि ज्या भावना तुम्ही पोसल्या, सत्याविरुद्ध जे शब्द उच्चारले, त्यानंतर तुम्ही असे कबूल करण्यास तयार नव्हता की तुम्ही चुकीचे केले होते, की या पुरुषांकडे देवाकडून एक संदेश होता, आणि तुम्ही त्या संदेशाचा आणि त्या संदेशवाहकांचा तुच्छ भाव केला होता.”

“मिनियापोलिस येथे जसे प्रकट झाले तसे दृढ आत्मसंतोष आणि प्रकाश स्वीकारण्यास व मान्य करण्यास अनिच्छा मी यापूर्वी आमच्या लोकांमध्ये कधीही पाहिली नव्हती. मला दाखविण्यात आले आहे की, त्या सभेत प्रकट झालेल्या आत्म्याचे पालनपोषण करणाऱ्या त्या समूहातील एकाही व्यक्तीस, त्यांनी आपला अभिमान नम्र करून आणि आपण देवाच्या आत्म्याने प्रेरित नव्हतो, तर आपल्या मनांत आणि हृदयांत पूर्वग्रह भरलेले होते, अशी कबुली देईपर्यंत, स्वर्गातून त्यांच्याकडे पाठविण्यात आलेल्या सत्याच्या अमूल्यतेचे विवेकपूर्वक आकलन करण्यासाठी पुन्हा स्पष्ट प्रकाश लाभणार नव्हता. परमेश्वर त्यांच्याजवळ यावयास, त्यांना आशीर्वाद द्यावयास आणि त्यांच्या पाठीमागे जाण्याच्या पापांपासून त्यांना बरे करावयास इच्छित होता, परंतु त्यांनी ऐकले नाही. त्यांना प्रेरित करणारा आत्माच कोरह, दाथान आणि अबीराम यांना प्रेरणा देणारा होता. इस्राएलमधील ते पुरुष, आपण चुकत आहोत हे सिद्ध करणाऱ्या सर्व पुराव्यांना प्रतिकार करण्याचा निर्धार करून होते, आणि ते आपल्या विरक्तीच्या मार्गावर पुढेच पुढे जात राहिले, इतके की पुष्कळ जण त्यांच्याबरोबर एकरूप होण्यासाठी दूर खेचले गेले.”

“हे कोण होते? दुर्बल नव्हते, अज्ञानी नव्हते, अप्रबुद्धही नव्हते. त्या बंडात सभेमध्ये विख्यात असे दोनशे पन्नास सरदार, नामांकित पुरुष, सहभागी होते. त्यांची साक्ष काय होती? ‘सारी मंडळी पवित्र आहे, त्यांपैकी प्रत्येकजण पवित्र आहे, आणि परमेश्वर त्यांच्यामध्ये आहे; मग तुम्ही परमेश्वराच्या मंडळीवर स्वतःस का उंचावता?’

[Numbers 16:3]. कोरह व त्याचे सोबती देवाच्या न्यायाखाली नाश पावले तेव्हा, ज्यांना त्यांनी फसविले होते त्या लोकांनी या चमत्कारात परमेश्वराचा हात ओळखला नाही. दुसऱ्या दिवशी सकाळी साऱ्या मंडळीने मोशे व अहरोन यांच्यावर दोष ठेवून म्हटले, 'तुम्ही परमेश्वराच्या लोकांना मारून टाकले आहे' [verse 41], आणि मंडळीवर महामारी आली, व चौदा हजारांहून अधिक लोक मृत्यूमुखी पडले."

"मी मिनियापोलिस सोडून जाण्याचा निश्चय केला तेव्हा, परमेश्वराचा दूत माझ्याजवळ उभा राहिला आणि म्हणाला: 'तसे नाही; देवाला या ठिकाणी तुझ्याकडून एक कार्य करून घ्यावयाचे आहे. लोक कोरह, दाथान आणि अबीराम यांच्या बंडखोरीची पुनरावृत्ती करीत आहेत. मी तुला तुझ्या योग्य स्थानावर ठेवले आहे, जे प्रकाशात नसलेले मान्य करणार नाहीत; ते तुझ्या साक्षीकडे लक्ष देणार नाहीत; परंतु मी तुझ्याबरोबर असेन; माझी कृपा आणि सामर्थ्य तुला धारण करून ठेवतील. ते तुझ्याच तिरस्कार करीत नाहीत, तर मी माझ्या लोकांकडे पाठविलेल्या दूतांचा आणि संदेशाचा तिरस्कार करीत आहेत. त्यांनी परमेश्वराच्या वचनाचा अवमान केला आहे. सैतानाने त्यांच्या डोळ्यांना आंधळे केले आहे आणि त्यांच्या निर्णयशक्तीला विपर्यस्त केले आहे; आणि जोपर्यंत प्रत्येक जीव आपल्या या पापाचा—देवाच्या आत्म्याचा अपमान करीत असलेल्या या अपवित्र स्वातंत्र्याचा—पश्चात्ताप करीत नाही, तोपर्यंत ते अंधारात चालतील. त्यांनी पश्चात्ताप करून परिवर्तन पावले नाहीत, जेणेकरून मी त्यांना बरे करावे, तर मी दीपस्तंभ त्यांच्या स्थानावरून काढून टाकीन. त्यांनी आपली आध्यात्मिक दृष्टी अस्पष्ट करून टाकली आहे. देवाने आपला आत्मा आणि आपले सामर्थ्य प्रकट करावे, अशी त्यांची इच्छा नव्हती; कारण माझ्या वचनाविषयी त्यांच्यामध्ये उपहास आणि किळस यांचा आत्मा आहे. हलकेपणा, क्षुल्लकपणा, थट्टा, आणि विनोद हे दररोज आचरणात आणले जातात. त्यांनी मला शोधण्याकडे आपली अंतःकरणे लावली नाहीत. ते स्वतःच पेटविलेल्या ठिणग्यांच्या प्रकाशात चालत आहेत, आणि त्यांनी पश्चात्ताप केला नाही तर ते शोकात पडून राहतील. परमेश्वर असे म्हणतो: तुझ्या कर्तव्याच्या जागी स्थिर राहा; कारण मी तुझ्याबरोबर आहे, आणि मी तुला सोडणार नाही, नाही तर त्यागणारही नाही.' देवाकडून आलेल्या या शब्दांकडे दुर्लक्ष करण्याचे धाडस मी केले नाही."

"बॅटल क्रीक येथे प्रकाश स्वच्छ, तेजस्वी किरणांनी चमकत आहे; परंतु मिनियापोलिस येथील सभेत ज्यांनी काही भाग घेतला, त्यांपैकी कोण प्रकाशाकडे आले आणि परमेश्वराने स्वर्गातून त्यांच्याकडे पाठविलेल्या सत्याच्या समृद्ध खजिन्यांचा स्वीकार केला? नेता, येशू ख्रिस्त, याच्या बरोबर पाऊलोपाऊल चालत राहिलेले कोण आहेत? आपल्या चुकीच्या आवेशाची, आपल्या आंधळेपणाची, आपल्या मत्सराची व दुष्ट संशयांची, सत्याविरुद्धच्या आपल्या विरोधाची संपूर्ण कबुली कोणी दिली? एकही नाही; आणि प्रकाशाची कबुली देण्याकडे त्यांनी दीर्घकाळ केलेल्या दुर्लक्षामुळे तो त्यांना फार मागे टाकून गेला आहे; ते कृपेत आणि आपल्या प्रभु ख्रिस्त येशूच्या ज्ञानात वाढत गेलेले नाहीत. आवश्यक असलेली ती कृपा स्वीकारण्यात ते अपयशी ठरले आहेत, जी त्यांना प्राप्त झाली असती, आणि जी त्यांना धार्मिक अनुभवात सबळ पुरुष बनविली असती."

"मिनियापोलिस येथे घेतलेली भूमिका उघडपणे एक अशी दुर्गम अडथळा ठरली, ज्यामुळे मोठ्या प्रमाणावर ते संशय घेणाऱ्यांबरोबर, प्रश्न उपस्थित करणाऱ्यांबरोबर, सत्य आणि देवाच्या सामर्थ्याला नाकारणाऱ्यांबरोबरच बंदिस्त झाले. जेव्हा दुसरे संकट येईल, तेव्हा ज्यांनी इतक्या दीर्घकाळ पुराव्यावर पुरावा रचूनही त्यास विरोध केला आहे, त्यांची पुन्हा त्याच मुद्द्यांवर परीक्षा होईल, ज्यांत ते इतक्या स्पष्टपणे अपयशी ठरले; आणि जे देवाकडून आहे ते स्वीकारणे व जे अंधकाराच्या शक्तींकडून आहे ते नाकारणे, हे त्यांच्यासाठी कठीण होईल. म्हणून त्यांच्यासाठी एकमेव सुरक्षित मार्ग म्हणजे नम्रतेने चालणे, आपल्या पायांसाठी सरळ मार्ग करणे, जेणेकरून लंगडा मार्गाबाहेर वळवला जाऊ नये. आपण कोणाच्या सहवासात राहतो याने सर्वस्वी फरक पडतो—देवाबरोबर चालणाऱ्या, त्याच्यावर विश्वास ठेवणाऱ्या व त्याच्यावर भरवसा धरणाऱ्या मनुष्यांच्या, की स्वतःच्या कथित शहाणपणाचे अनुसरण करणाऱ्या, स्वतःच पेटविलेल्या ठिणग्यांच्या प्रकाशात चालणाऱ्या मनुष्यांच्या."

"ज्यांनी सत्याविरुद्ध कार्य केले आहे त्यांच्या प्रभावाला निष्प्रभ करण्यासाठी लागलेला वेळ, काळजी आणि परिश्रम ही एक भयंकर हानी ठरली आहे; कारण आपण आध्यात्मिक ज्ञानात अनेक वर्षे पुढे असू शकलो

असतो; आणि ज्यांनी प्रकाशात चालले पाहिजे होते त्यांनी प्रभूला जाणून घेण्याकरिता पुढे चालत राहिले असते, जेणेकरून त्यांना हे कळले असते की त्याचे प्रगटन प्रभातकाळाप्रमाणे सिद्ध आहे, तर पुष्कळ, पुष्कळ जीव मंडळीत जोडले गेले असते. परंतु जेव्हा देव आपल्या लोकांकडे पाठवितो त्या सत्याविरुद्ध ग्रॅनाइटच्या भिंतीप्रमाणे उभे राहिलेल्या कार्यकर्त्यांच्या प्रभावाला निष्प्रभ करण्यासाठी इतका परिश्रम थेट मंडळीमध्येच खर्च करावा लागतो, तेव्हा जग तुलनेने अंधकारातच राहते.”

“देवाची अशी इच्छा होती की रखवालदार उठावेत आणि एकवटलेल्या स्वरांनी ठाम असा संदेश द्यावा, तुरईचा निश्चित नाद करावा, जेणेकरून लोक सर्वजण आपल्या कर्तव्याच्या स्थानी धाव घेऊन त्या महान कार्यात आपापला भाग पार पाडतील. मग मोठे सामर्थ्य घेऊन स्वर्गातून उतरून येणाऱ्या त्या दुसऱ्या देवदूताचा बलवान, स्वच्छ प्रकाश पृथ्वीला त्याच्या गौरवाने परिपूर्ण करून टाकला असता. आपण कित्येक वर्षे मागे आहोत; आणि जे अंधत्वात उभे राहिले व देवाने मिनियापोलिस सभेतून जळत्या दिव्यासारखा पुढे जावा असा हेतू केलेल्या ह्याच संदेशाच्या प्रगतीत अडथळा आणला, त्यांनी देवासमोर आपली मने नम्र करावीत, आणि आपल्या मनाच्या अंधत्वामुळे व हृदयाच्या कठीणपणामुळे हे कार्य कसे अडविले गेले आहे, हे पाहून समजून घ्यावे.”

“लहानसहान गोष्टींवर खटपट करण्यात तासन्तास खर्च झाले आहेत; स्वर्गीय दूत विलंबामुळे खिन्न होऊन अधीर झाले असताना, सुवर्णसंधी वाया घालविण्यात आल्या आहेत. पवित्र आत्मा—त्याच्या मूल्याचे किंवा प्रत्येक जीवाने तो प्राप्त करण्याच्या आवश्यकतेचे फारच थोडे मोल मानले गेले आहे. जे स्वर्गीय वरदान प्राप्त करतात, ते देवासाठी युद्ध करण्यास नीतिमत्त्वाचे कवच परिधान करून पुढे जातात. ते प्रभूच्या मार्गदर्शनाचा आदर करतील आणि त्याच्या दयेसाठी त्याच्याप्रती कृतज्ञतेने परिपूर्ण असतील. परंतु अनेक, अनेक ठिकाणी आणि अनेक, अनेक प्रसंगी, देवाचे लोक असल्याचा दावा करणाऱ्यांविषयी ख्रिस्ताच्या काळात जसे सत्यतेने म्हणता आले असते, तसेच हेही खरेपणाने म्हणता आले असते की, त्यांच्या अविश्वासाने फार सामर्थ्यवान कार्ये केली जाऊ शकली नाहीत. जे अनेकजण अंधकाराच्या बेड्यांत बांधले गेले होते, त्यांचा आदर केला गेला आहे कारण देवाने त्यांचा उपयोग केला होता; आणि त्यांच्या अविश्वासाने त्या सत्यसंदेशाविरुद्ध संशय व पूर्वग्रह जागृत केले आहेत, जो स्वर्गातील देवदूत मानवी माध्यमांद्वारे पोहोचविण्याचा प्रयत्न करित होते—विश्वासाद्वारे न्यायी ठरविणे, ख्रिस्ताचे नीतिमत्त्व.” The 1888 Materials, 1066–1070.